

□ „Annyi, mondom.“
 □ „Negyvennyolc!“ Forradalom. Az rossz szám. Az elveszött . . . Kis ideig hümmögött még, rendezte a kártyáját, aztán ismét csak megszólal:
 □ „Negyvennyolc! . . . Hát amott?“
 □ „Itt mög negyvenkilenc“ — tudatja nagy büszkén Tóth Tamás.
 □ „Tyüh, negyvenkilenc! — kiált föl az öreg. — Aki áldója van, ez mán baj . . . Mennyi köll nekünk!? . . . Kettő!? . . . Ki játszik ki?“
 □ „Én“ — feleli Galiba.
 □ „Te? . . . Az ám. Csakugyan te játszol ki. Hanem megállj. Ne játsz. Előbb igyunk.“
 □ Egy darabig még cihelődik és kimeresztett szemekkel néz a társára, mintha mondani akarná, hogy ügyeljen az intésre. Mert inteni akar most az öreg; inteni, hogy milyen szint adjon ki. És int is. Amint Galiba ivásközben ránéz, felfújja a képét, mintha dudát fújna, úgy hogy szinte kimerednek bele a szemei is, az arca pedig olyan lesz, mint a felfújott hólyag; aztán összeráncolja a homlokát és egy fejránditással tudtára adja, hogy „tököt“ játszon ki.
 □ „Játsz na“ — mondja keményen s kissé fölemelkedik a helyéről, úgy nézi a kidobott kártyát.

□ „Mit vetöttél ki?“
 □ „Tök-tizest“ — feleli a negyedik.
 □ „Akkor jó van“ — mondja boldogan Bélteki s most már föláll, úgy vágja rá a „disznót“.
 □ „Negyvennyolc, mög kettő! . . . — kiáltja nagy örömmel — az ötven! . . . Ki van. Nem köll több.,
 □ Az emberek megállnak, leteszik a kártyákat és olvassák a fölrott számokat.
 □ „Csakugyan annyi“ — hagyja helyben lehangoltan Tóth Tamás.
 □ Bélteki ravaszul köhécsel s ahelyett, hogy valamit felelne Tóth szavaira, hátra szól a csárdásnak:
 □ „Illés, hozzád csak azt az édös bort.“
 □ „Édös lött?“ — kérdi a csapláros.
 □ „Hát, mi a manó! . . . Édös hát, mink nyertünk. Csupa olyan lösz az, mint a cukor.“
 □ „Akkor hozok magamnak is poharat.“
 □ „Hozhatsz.“
 □ Az alkonyodó nap eközben bepirosítja a csárda ablakait.
 □ A rézsút eső fénynek parányai, mint megannyi aranyszemek rezegnek az asztal fölött s amint ráesnek Bélteki egészséges, piros arcára, megvilágítják rajta a meglegedés aranyos derűjét.

HOMOK.

Szalay Pál rajza

Magyar poéták éneke.

*Kínlódásunk gyötrő sorsát,
 Fásultan mért nézed anyánk:
 Könnyes, harcos Magyarország?*

*Énekmondó fiaidnak
 Anyakezed, mondd óh mit ad?*

*Sohse kértünk, mindig adtunk,
 Mostoháknak mért maradtunk?
 Szíved mért csak tőlünk távol?
 Kezed minket mért nem ápol?*

*Nézd: fiaid útra kelnek
 Napnyugatnak, Napkeletnek.
 Mi maradtunk hűk csak hozzád,
 Könnyes, harcos Magyarország.*

*Lelket mi adunk a dalnak,
 Mi sirjuk el bús siralmad.
 Mi harcolunk, küzdünk érted,
 Dalos szavunk mégsem érted.*

*Mért fordult el tőlünk orcád,
 Mért rugdalsz el minket anyánk:
 Könnyes, harcos Magyarország?*

Hangay Sándor.